

DISCURS JUBILACIÓ 27/05/22

Salve omnis. Grata - LLATÍ

Bona vesprada a tothom. Benvinguts - CATALÀ

Buenas tardes. Bienvenidos - ESPANYOL

Bonsoir à tous. Bienvenue - FRANCÈS

Boas tardes a todos. Benvido - GALLEG

Ciao a tutti. Benvenuti - ITALIA

Bona tarde. Benvengudi - OCCITÀ

Boa tarde. Bem-vindos - PORTUGUÉS

Buna ziua. Bine achi venit - ROMANÉS

Saludi. Bene Bennios - SARD

Em permetreu una excepció a la gran família llatina per raons òbvies de defensa de la pau:

Dobrovo dnya. Laskavo prosymo - UCRANIÀ

Estimades companyes de consergeria (sempre en primera línia), cantina, secretaria i neteja; molt apreciada companya Azucena; Alvaro i Andreu (gràcies per tot el vostre suport), resta de companyes i companys del claustre (que cada dia doneu el millor de vosaltres), company(e)s de convivència (veritables formiguets en això de construir / reconstruir millors persones), d'orientació i d'equip directiu (sempre disponibles), estimats companys Paco Breva, Loles Sansano i Fina Beltran que avui també us acomiadeu després de tants anys de dedicació i de treball apassionat pels vostres alumnes; i, finalment, famílies i alumnes de l'IES Penyagolosa.

Amb aquesta salutació plurilingüe, molt probablement ja heu pogut deduir quina és la meua formació. En una etapa de la meua vida, que per llunyana ja en sembla una

altra, vaig estudiar Filologia Romànica a la Universitat de València. La nostra actual UJI estava encara en bolquers i només era en aquell moment un Col·legi Universitari (la qual cosa ja us dona una idea de la meua manca de joventut alarmant...)

Algú es preguntarà: Cóm és possible que algú encara estudeie una llengua com la francesa? Possiblement, és la pregunta lògica a una nefasta política de plurilingüisme, amb la qual la nostra administració educativa, des de fa massa temps, ofega la resta de llengües estrangeres i de tantes altres disciplines (però això és una altra batalla...)

Us he de confessar que us entenc. Seria l'equivalent a que un amic, en presentar-li la meua suposada xica, em digués "cóm has pogut triar-ne una de tan lleja?", encara que certament la pregunta més adequada seria "cóm una xica t'ha pogut triar a tú?, o siga, a mí, "i amb aquestos pels?"

La resposta l'he volguda recuperar de la mà de la meua estimada literatura francòfona i d'un autor per molts de vosaltres, espere conegut, Antoine de Saint-Exupéry en el seu Le petit prince (El petit príncep)

«On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux»

«Només podem mirar bé amb el cor. Les coses essencials son invisibles per als nostres ulls»

També ho podria dir posant veu al gran poeta Jacques Prévert

"Il faudrait essayer d'être heureux, ne serait-ce que pour donner l'exemple."

O siga, «Caldria intentar ser feliços només fora per donar exemple»

Diuen que hi ha professions i oficis que requereixen d'una bona dosi de vocació. Segurament en son més dels que habitualment reconeixem com a «típics treballs vocacionals». Personalment, trobe que tots ho són o, almenys, ho haurien de ser perquè realment la dosi de realització personal i felicitat que un treball pot aportar a la vida és, baix el meu punt de vista, prou gran.

Seré sincer: jo he tingut aquesta gran sort i n'estic molt content i alhora agraït. Aquesta professió nostra pretén la transmissió del saber als nostres joves amb una de

les intencions més nobles; l'educació ens fa lliures. Victor Hugo, un altre dels grans de la literatura francesa i del pensament, va dir:

“Chaque enfant qu'on enseigne est un homme qu'on gagne” («Cada xiquet o jove a qui ensenyem és un home que guanyem»)

El gran autor, entre altres, de *Les Misérables* (eixe musical que alguns haureu vist i darrere el qual hi ha una de les grans obres de la literatura universal) es refereix no únicament a l'ensenyament científic. Crec que també ens parla en aquesta frase del saber humà, d'aprendre a respectar, de resoldre els conflictes amb arguments per tal que construïm un món basat en el diàleg, d'escampar valors com ara la solidaritat o la confiança, d'aprendre a utilitzar també l'oït i no únicament la veu. Amb tot, com diu Marguerite Yourcenar (la primera escriptora en entrar a l'Acadèmia de la Llengua a França): **“Le silence est fait de paroles que l'on n'a pas dites.”** («El silenci està fet de paraules que encara no hem dit»). Amb el permís de Madame Yourcenar, jo afegiria, amb tots els respectes, sempre que el silenci no siga ignorància sinó reflexió. L'italià, i el francès són llengües per mi molt estimades i també atractives per la seua força i voluptuositat fonètica.

Rita Levi-Montalcini (neuròloga nascuda a Torí el 1909 i que va morir a Roma el 2012) d'origen sefardita, fou professora a la universitat de Washington, senadora vitalícia, membre de l'Acadèmia Francesa de Ciències i Premi Nobel de Medicina l'any 1986. La senyora Levi-Montalcini va dir: **«Rare sono le persone che usano la mente, poche coloro che usano il cuore e uniche coloro che usano entrambi»** «Són rares les persones que fan ús de la ment, poques les que usen el cor, i úniques aquelles que utilitzen les dues».

Personalment crec que queda molt per fer si pretenem que aquesta societat nostra siga un món també més just i igualitari per les dones. Per això haurem de compartir aquesta tasca entre tots en un entorn de respecte a les persones sense distinció de raça o gènere. Diu un proverbi italià **«L'ignorante sa molto, L'intelligente sa poco. Il saggio non sa niente... L'imbecille sa sempre tutto»** («L'ignorant sap molt. L'intel·ligent sap poc. El savi no sap res... L'imbècil ho sap sempre tot»). No siguem imbècils i recordem que la saviesa és germana de la humilitat!!!

Com diu Le petit prince de Saint-Exupéry : «Seria una bogeria odiar totes les roses perquè us heu punxat amb una, abandonar tots els somnis perquè un d'ells no s'ha realitzat, condemnar totes les amistats perquè una d'elles us ha traït, no creure mai més en l'amor perquè algú us ha estat infidel, perdre totes les esperances de ser feliç només perquè alguna cosa no ha anat en la bona direcció. Sempre hi haurà una altra ocasió, un altre amic, un altre amor, una força nova. Després de cada final sempre hi haurà un nou començament»

Estimats companys i amics, gràcies pel vostre suport en moments de dificultat i per tants bons moments compartits.

Apreciades i apreciats alumnes. Ara és el vostre moment. Us toca ara a vosaltres... principalment a vosaltres... sobretot a vosaltres... demostrar que heu après alguna cosa i estic segur que així és. Perquè volem un món millor i en pau, us necessitem!!

I acabe amb Jacques Prévert "**Plus tard, il sera trop tard. Notre vie, c'est maintenant.**" «Més tard, serà massa tard. La nostra vida, és ara». Gràcies !!!